

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
 *Αργυρέον μεταλλειον *Ακαδημίας *Αθηνών (1935)
 Δ ΕΥΘΥΝΤΗΣ
 ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
 ΕΚΔΙΔΕΙΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 Τιμή φύλλου δραχμαί: 600

Περίοδος Δ' — Τόμος 1ος

Αθήναι, 26 Ιανουαρίου 1947

Έτος 69ον — Αριθ. 4

ΑΠΟ ΤΟΝ ΝΕΡΑ ΓΔΟΚΟΣΜΟ

ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ

Δυό παιδιά σκαρφάλωσαν πάνου στο λόφο για να μαζέψουν χορτάρι για τὰ κουνελάκια. Ο Νάκης σέ λίγο κουράστηκε και ξαπλώθηκε χάμου, για να κοιτάξει τὰ σύννεφα που ταξίδευαν. Όταν ή Λίνα γέμισε τὴν ποδιά της ἤρθε και κάθισε πλάι στον ἀγαπημένο της ἀδερφούλη.

— Για κοιτά τὰ πελώρια αὐτὰ σύννεφα, Λίνα! εἶπε ὁ Νάκης. Ἐκείνο-καί τὸ μεγάλο δὲν εἶναι δολιχίδιο λιοντάρι;

— Ναί, εἶναι—συμφώνησε ἡ Λίνα—και για δὲς αὐτὸν τὸν παχουλὸ μπεμπέ! Δὲν εἶναι χαριτωμένος;

— Νάξερα, τί κάνει τὰ σύννεφα νὰ παίρνουν αὐτὰ τὰ παράξενα σχήματα; μουρμούρισε ὁ Νάκης, πὸ εἶν' ἓνα ξυπνὸ παιδί και θέλει ὅλα νὰ τὰ μαθαίνει.

Ἡ Λίνα σόπασε για λίγο.

— Καλά—εἶπε—σ' αὐτὸ τὰ βοηθαίει ὁ ἀνεμος... μπορεί ὅμως νὰ εἶναι και νεράιδες ἀπάνω στὰ σύννεφα, τὸ ἴδιο ὅπως εἶναι και στη θάλασσα, καθὼς ἔβρεις. Ἀ ὅ τ ἔς μπορεί νὰ φτιάχνουν αὐτὰ τὰ ἀστεία πρόσωπα και πράματα.

— Μπράβο! Μπράβο! ἀκούστηκε μιὰ γλυκιὰ φωνή πίσω

τους, πὸ ἔκανε τὰ παιδιά νὰ πηδήσουν ἀπάνω ὀρθια και νὰ γυρίσουν νὰ ἴδουν ποιὸς ἐμίλησε.

Στὸ λόφο πάνωθὲ τους καθόταν μιὰ ὄραια κυρία.

— Εἶσαι ἓνα σοφὸ κοριτσάκι, Λίνα μου — εἶπε ἡ ὀμορφὴ κυρία, καθὼς τὰ

παιδιά ἀνέβηκαν κοντά της.—Εἶμαι ἓνα Συννεφένιο Πνεῦμα, ἡ Νεράιδα, ἀν προτιμάτε αὐτὴ τὴ λέξη.

— Ἀφοῦ εἴσατε μιὰ Συννεφονεράιδα, γιατί βρισκόσαστε στὴ γῆ κι' ὄχι στὸν οὐρανὸ; ρώτησε ὁ Νάκης.

— Καλὰ ρωτᾶς, ἀγόρι μου—γέλασε ἡ Νεράιδα—Κατέβηκα ἐδῶ κάτω, γιατί σὲ λίγο θὲ θάμαι πιὰ Συννεφένιο Πνεῦμα, ἀλλὰ μιὰ Σὺλφη, γιατί ἔμαθα ὅλα τὰ μαθήματα τῆς Χώρας τῶν Πνευμάτων και τώρα θὰ πᾶρω ἀνώτερο βαθμὸ.

— Καί θάσαστε πάντα Σὺλφη, ὅταν θὰ γίνετε; ρώτησε ὁ Νάκης.

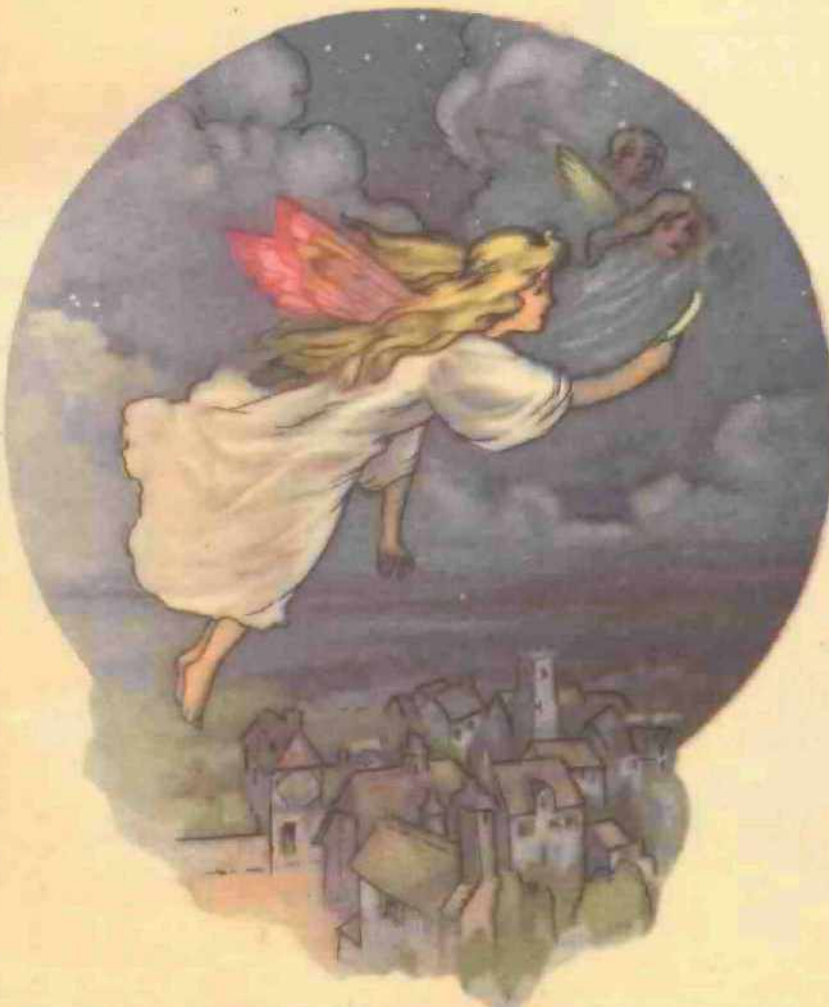
— ὦ, ὄχι, ἀγαπητὸ μου παιδί. Σιγὰ σιγὰ θὰ γίνω κάτι πολὺ ὀμορφο και θαυμαστὸ, ἓνα Πνεῦμα Ἀγγελικὸ.

— Ἐρῶ τί εἶναι

Ἀγγελος — φώναξε ὁ Νάκης. Μιὰ μεγάλη, ὄραια ὀπαρξη, πὸ κάνει καλὸ παντοτεινά. Δὲ φαντάζομαι πὸς θὰ μπορούσα ποτὲ νὰ γίνω Ἀγγελος — ἐπρόσθεσε μὲ λύπη.

Ἡ Νεράιδα ἀπλώσε τὰ ἀπαλά, ζεστὰ χέρια της γύρω του και τὸν τράβηξε κοντά της.

— Δὲν εἶναι δύσκολο—εἶπε—και σιγὰ, σιγὰ θὰ τὸ βρῆς εὐχάριστο νὰ καλύτερεύεις, και τότε θὰ εἶσαι καλὸς, ὅλο και πιὸ καλὸς, και στὸ τέλος θὰ γίνης πολὺ-πολὺ καλὸς. Εἶμαστε τόσο πολὺ εὐτυχισμένοι, ὅταν εἶμαστε καλοὶ! ἔτσι

«Τὰ σύννεφα τὸν σήκωναν και πετοῦσε πίσω ἀπὸ τὴν Νεράιδα και τὴν ἀδελφὴν του.»

δεν είναι; ρώτησε τη Λίνα.

— Ναι, πραγματικά — φώναξε η Λίνα — ο Νάκης γίνεται καλύτερος από μέρα σε μέρα.

— Δεν άμφιβάλλω — είπε η Νεράιδα γελαστή — και σ' είσαι η ακριβή του αδελφούλα, που τον βοηθάει να γίνεται καλός. Τώρα όμως σταθήτε μια στιγμή ακίνητοι.

Σήκωσε ψηλά τα μακριά, όμορφα χέρια της κι' από τις ακριές των δαχτύλων της ξεχύθηκαν λεπτές ασπρικές κλωστές, σαν κίτρινα άραχένια. Καθώς κυμάτιζαν έξω από τα χέρια της οι κλωστές, απλώνονταν σαν βεντάλια στον αέρα και τυλίγοντας τα παιδιά τα κουκούλωσαν δόλοτα με φουντωτά, άσπρα σύννεφα, χωρίς αυτό να τα μπουδίζει να βλέπουν ολόκαθα.

— Τώρα, ακολουθήστε με — είπε η Νεράιδα και πήδησε στον αέρα.

— Μά δεν μπορώ να πετάξω... άρχισε να λέει ο Νάκης, όταν ξαφνα θυμήθηκε πως είχε μάθει να άκ ο ύ ε ι τους άλλους και άμέσως έπρέρθησε:

— Μπορώ όμως να προσπαθήσω.

Κι' έμεινε κατάπληκτος σαν είδε πως μπορούσε ν' ανυψώνεται στον αέρα με τη μεγαλύτερη ευκολία. Τα γύρω του σύννεφα τόν εσώκωναν έλαφριά και πεταχσε πίσω από τη Νεράιδα και την άδερφή του.

— Κοίταξε, Λίνα! — φώναξε — κοίτα το Βάσο και τη Ρένα έχει κάτω! Παίξουν άμάδες.

Ο Βάσος κι' η Ρένα κοιτάζανε ψηλά καθώς τα τρία σύννεφα περνούσαν τόσο κοντά πάνω από τα κεφάλια τους, χωρίς να φαντάζονται πως μέσα στα δυο άπ' αυτά είναι κρυμμένοι οι σύντροφοί τους στα παιγνίδια.

Ανέβαιναν κι' έλο ανέβαιναν, ως που ο Λόφος των Εθκαλύπτων κατάντησε ένας μικρός λεκές κάτω στον κάμπο. Σε λίγο έφτασαν τα ίδια κείνα τα σύννεφα, που τ' έβλεπαν λίγο πριν τα παιδιά από κάτω. Ο δάγος τους τα βόηθησε να ξεπεζέψουν πάνω σ' ένα μικρό σύννεφο, κοντά σ' ένα μικρό Συννεφένιο Πνεύμα, που έρριξε μια έρωτηματική ματιά στην άδερφή του τη Νεράιδα.

— Είναι δυο ανθρώπινοι έπισκέπτες, που θέλουν κάτι να μάθουν για τη Συννεφοχώρα — τόν πληροφόρησε. — Τι μπορείς να τους πής. Σωρείτη:

* Σ.τ.μ.—Σωρείτης (cumulus) είναι η όνομασία που δίνει η Έπιστήμη στα παχιά, στρογγυλά και συνήθως σταχτιά ή άσπρουλά σύννεφα, που μοιάζουν

Ο Σωρείτης, που ήταν ντυμένος μ' ένα χνουδωτό άσπρο φόρεμα και τ' ό κεφάλι του τ' ό σκέπαζαν τ' ό γουρά μαλλιά του, χαμογέλασε στα παιδιά.

— Έσύ λοιπόν είσαι η μικρούλα που φαντάστηκες πως μπορεί νάναι νεράιδες κρυμμένες στα σύννεφα; ρώτησε τη Λίνα.

— Μάλιστα — άποκρίθηκε η μικρή — η μαννούλα μου είχε πει πως τ' ό κάθε τι έχει ζωή, πάει να πη είναι ζωντανό, κι' έτσι ήμουν άβέβαιη πως και δώ πάνω υπάρχουν πράγματα ζωντανά.

— Όρατα — είπε ο Σωρείτης — εσθς που τελειώσω τή δουλειά μου, θά παίξουμε φτιάχνοντας συννεφάνθρωπους.

Τα παιδιά τόν παρατηρούσαν με προσοχή, καθώς έχόνευσ τα κυματιστά άσπρα σύννεφα σ' έμπάδες κι' ύστερα τ' ό τίνιζε στον ούρανό, όπου άρμένιζαν ίδια πελώρια μπαλόνια.

— Τώρα — είπε, όταν έσφαιντόνισε και τ' ό τελευταίο πουπουλένιο χνουδι μακριά — θά παίξουμε μαζί.

Μάζεψε ένα σωρό φουντωτά σύννεφα για να παίξη με τα παιδιά και τους έδειξε πως να φτιάχνουν συννεφένιες μορφές.

— Βλέπετε, αυτή είναι η δουλειά μου — τους έξηγήσε. — Όσοι φορές βλέπετε μεγάλα, άστεια σχήματα στον ούρανό, να θυμάστε πως ο Σωρείτης δουλεύει. Κοίταξε τη χαριτωμένη άδερφή μου Φουντωτή * έκει, πάνω από μ' άς. Δέ θά μπορούσε να ζήσει πιδ χαμηλά, οδτε καν δώ που είμαστε έμεις τώρα.

Τα παιδιά κοιτάζανε ψηλά τ' ό όμορφο συννεφένιο Πνεύμα πάνωθ' ό τους. Τα όρατα μακριά μαλλιά της έχόνονταν κυματιστά ελόγυρά της και τ' ό φτερωτό της φόρεμα ήταν καμωμένο από τ' ό πιό ντελικάτα σύννεφα.

— Η Φουντωτή φαίνεται σαν νάχει χτενισμένα τ' ό μακριά της τ' ό μαλλιά και στολισμένα με φτερά — είπε ο Σωρείτης ρίχνοντας στοργική τή ματιά του στην όμορφη άδερφή του. — Τα δικά μου μαλλιά μοιά-

με σωρούς από μπαμπάκι. Τ' ό σύννεφα αυτά σχηματίζονται σ' ό ύψος 1500 ως 3000 μέτρα πάνω από τή γή.

* Σ.τ.μ.—Θύσανος (η. φούνα) (Cirrus) είναι η έπιστημονική όνομασία που δίνουν στα φουντωτά κάτασπρα, χωρίς οπίες, σύννεφα, που κάποτε φαίνονται σαν φτερά, πινέλλα ή λωφία. Είναι τ' ό σύννεφα που σχηματίζονται ψηλότερα άπ' όλα στον ούρανό, σ' ό ύψος 6—7 χιλ. μέτρα

ζουνε κουδάρι και τους λείπουν τ' ό στολίδια.

(Ακολουθεί) Μ. Α. Τ.

ΕΝΑ ΤΥΧΕΡΟ ΠΑΙΔΙ

Ένα παιδί που δέ γνώρισε καθόλου πόλεμο, οδτε είδε κατοχή, οδτε πείνασε, είναι ο εδτοιχισμένος μικρός Γιάννος Ίδάρι, ήλικίας δεκατεσσάρων έτων, από τήν Πράγα.

Ένα μήνα πριν από τή Γερμανική εισβολή στην πατρίδα του, εκεί που έπαιζε ο Γιάννος με τ' άλλα παιδιά τής γειτονιάς του, γλύστρισε ξαφνικά, έπεσε, χτύπησε τ' ό κεφάλι του σ' έ μιά πέτρα κι' έμεινε άναίσθητος. Μάταια οι γιατροί κι' οι δικοί του προσπάθησαν να τόν συνεφέρουν. Ο Γιάννος ζούσε αλλά δέν συνηρόταν. Πέρασε μιά μέρα, δυο, τρεις, δέκα, ένας χρόνος, δυο χρόνια, τέσσερα χρόνια κι' ο Γιάννος άναίσθητος ακόμα σ' ό κρεββατάκι του. Τ' ό φαί του ήταν μερικές κουταλιές γάλα που τ' ό έχυναν σ' ό στόμα, σταγόνες από βιταμίνες κι' ένέσεις τροφής, που τις είχαν παραχωρήσει οι Γερμανοί, όταν διαπίστωσαν τ' ό περίεργο αυτό φαινόμενο. Οι γονείς τ' ό μικρού ήταν άπελπισμένοι για τήν κατάσταση τ' ό παιδιού τους και κανέναν δέν έλπιζε πως θά σωθεί. Όμως έλοι βγήκαν γελασμένοι. Άκριδως ένα μήνα από τήν άπελευθέρωση τής Τσεχοσλοβακίας, ο μικρός Γιάννος Ίδάρι, άνοιξε ξαφνικά τ' ό μάτια του και σηκώθηκε ζητώντας τ' ό παιγνίδια που άφησε έξω σ' ό δρόμο τήν ήμέρα που χτύπησε. Οδτε μιά στιγμή δέν κατάλαβε τι έπαθε.

Μόνο σαν έπιχείρησε να περπατήσει, ζαλλίστηκε λίγο κι' έπεσε από τήν πολλή άδυναμία. Τώρα όμως ο Γιάννος είναι και πάλι ένα χαρούμενο παιδάκι με κόκκινα μάγουλα που κάθεται ώρες κοντά σ' ό γιαγιά του άκούγοντας να τ' ό λέει τι τραβήκανε τέσσερα χρόνια που σκλαδωθήκε ο κόσμος. Δέν πρέπει άραγε να θεωρεί τόν έαυτό του τόν πιό εδτοιχισμένο που υπάρχει σ' ό γή, μιά και δέ γνώρισε τις δυστυχίες και τ' ό μαρτύρια τών ανθρώπων;

Ο Χοντρο-Μελέτης

Η καλύτερη θέση μέσ' στην τάξη είναι τ' ό τελευταίο θρανίο άριστερά κοντά σ' ό παράθυρο. Πρώτα άπ' όλα γιατί μπορεί κανείς ν' άκουμπάει σ' όν τοίχο ή να ζωγραφίζει παραγκιόζηδες, όταν ο κύριος Άλφαθητίδης έχει γυρισμένο τ' ό κεφάλι του και δέν κοιτάζει κατά κεί.

Ύστερα γιατί αν τεντώσει κανείς λιγάκι τ' ό λαιμό του μπορεί να ιδή τ' ό κοριτσάκι τ' ό άντικρουσό σπιτιού. Ο Μήτσος μάλιστα τής έβγαλε προχτές τή γλώσσα και τ' ό κοριτσάκι γι' άπάντησή τ' ό έκανε σαρκμάκο. Μά έτυχε τή στιγμή εκείνη να γυρίση ο κ. Άλφαθητίδης τ' ό κεφάλι του και ο Μήτσος ξαποστάληκε στην άλλη άκρη τής τάξης. Στή θέση του κάθισε ο Παπαδημητρακόπουλος, μιά λίγα λεπτά άργότερα άναγκαζόταν κι' αυτός να μετακομίση. Κι' ύστερα έγινε τ' ό ίδιο με τόν Ήρωτόρη κι' ύστερα με τόν Σπουργίτη και τέλος με τόν Φακή.

— Τι έχουν πάθει, έλοι τούτοι και στραβώνουν έτσι τ' ό μούτρα τους, άναρωτιόταν ο κ. Άλφαθητίδης, που από τή θέση του δέν μπορούσε να ιδή τ' ό κοριτσάκι.

— Τι να γίνη; έκανε σ' ό τέλος άναστενάζοντας. Πρέπει πάλι να φωνάξω τόν χοντρο-Μελέτη.

Ο χοντρο-Μελέτης μαζεύει τ' ό βιβλία του και τ' ό τετράδιά του κι' έρχεται με ύποταγμένο ύφος να έγκατασταθή σ' ό μοιραίο θρανίο. Μ' αυτόν ο κ. Άλφαθητίδης μπορεί να είναι ήσυχος.

— Έμπρός, άρχίζει, συνεχίζουμε τ' ό μάθημά μας. Παπαδημητρακόπουλε, λέγε μου τι γνωρίζεις περι Πεισιστρατιδών;

Ο Παπαδημητρακόπουλος άρχίζει να παπαγαλλίζει τήν ιστορία του ο κ. Άλφαθητίδης τόν παρακολουθεί προσεκτικά, όταν μερικά πνιγμένα γέλια τόν κάνουν να γυρίση τ' ό κεφάλι του. Καί τί βλέπει; Τόν Μελέτη, τόν τύπο και ύπογραμμένο τής φρονιμάδας, να βγάξη τή γλώσσα του και ν' άλλοιθωρίζει τ' ό μάτια του!

— Έ, μ' αυτό πιά δέν ύποφέρεις! φωνάζει θυμωμένος ο κ. Άλφαθητίδης. — Όστε και σ' ό τώρα, έ; Ο Μελέτης γίνεται μελιτζανής και σκύβει τ' ό κεφάλι του ντροπιασμένος.

— Μά-μάλιστα, κύριε. Δέν τ' όκνα να έπίτηδες, κύριε.

Όλη ή τάξη σκάει σ' ό γέλια, μ' ό δάσκαλός μας παίρνει ένα ύφος τόσο άυστηρό, που τ' ό γέλια κόβονται με τ' ό μαχαίρι.

— Σιωπή! φωνάζει. Έννοώ πολύ καλά τί ήθελε να πη ο συμπαθητής σας. Δέν τ' ό έκανε έπίτηδες γιατί τόν ύποχρεώσατε έσείς να τ' ό κάνει! Έτσι δέν είναι Μελέτη;

— Μμμ... άρχίζει ο Μελέτης, μ' άδεν καταφέρνει ν' άρθρώσει «μάλιστα» γιατί ο Σπουργίτης που κάθεται πίσω του τ' ό κοπανάει μιά κλωτσιά σ' ό καλάμι.

— Πολύ καλά, δηλώνει ο κ. Άλφαθητίδης, θά σου δάλω ένα μηδενικό σ' ό διαγώνι κι' αν θέλεις να σου δώσω μιά συμβουλή, σου συνιστώ άλλη φορά να είσαι λιγώτερο ύποχωρητικός. Δέν ντρέπεσαι λιγάκι έσύ, έτσι χοντρός και ψηλός που είσαι, ν' αφήνεις τούτα δώ τ' ό παιδαρέλια να σ' ό τραβούν από τή μύτη;

Τ' ό «παιδαρέλια» κρυφογελούν και ο Μελέτης σκύβει πάλι τ' ό κεφάλι του. Πραγματικά ο Φακής τόν φοβέρισε πως θά τόν τσιμπούσε αν δέν έβγαζε τή γλώσσα και ο Σπουργίτης τόν είχε ταραξει σ' ό κλωτσιές. Είναι άκόμη άλήθεια πως τόν βασανίζουν και πως αν ήθελε θά τούς έκανε δλους καλά. Μά ή μητέρα του τ' ό είχε άπαγορεύσει να τσακώνεται με τούς συμμαθητές του. Ο Μελέτης βγαίνει από τήν τάξη άναστενάζοντας.

Ο Μήτσος κι' ο Παπαδημητρακόπουλος στέκουν κιδλας έξω και τόν περιμένουν.

— Έ κακόμοιρε Χοντροπατάτα, τ' ό φωνάζει ο Παπαδημητρακόπουλος. Τις λές, άποφάσεις να ξοφλήσεις σήμερα τούς λογαριασμούς σου με τ' ό παιδαρέλια; Γιατί ο Μήτσος κι' έγώ είμαστε έτοιμοι να σ' ό βοηθήσουμε αν μας χρειασής.

— Δέν είναι σωστό αυτό που σου έκαναν, λέει ο Μήτσος. Πού θά πάμε να τούς βρούμε;

Ο Μελέτης κοκκινίζει.

— Όχι, λέει σιγανά, πρέπει... να γυρίσω σπίτι.

Μά τήν ίδια στιγμή μιά μπάλλα από μασσημένο χαρτί τόν πετυχαίνει πίσω από τ' ό αυτί του, ένψ ένα χαλίκι τόν πετυχαίνει σ' ό μέτωπο.

— Ω, λέει, αυτό άπαγορεύεται!

— Αυτό είναι ολόκληρωτικός πόλεμος! Τίποτε δέν άπαγορεύεται! δρύνονται ο Σπουργίτης και ο Φακής όχυρωμένοι πίσω από έναν πάγκο. Καί πάγκ! πάγκ! πάγκ! μιά χάλαζα από κάθε είδους βλήματα

πέφτει έπάνω σ' όν Μελέτη.

— Τούτη τή φορά μού φαίνεται πως τ' ό παρακάνουν, λέει ο Μελέτης με τήν ήμερη, συρτή φωνή του. Τί λές, Μήτσος, δέν συμφωνείς και σ' ό πως τούς άξίζει ένα γερδ μάθημα;

— Και βέβαια! λέει ο Μήτσος.

— Έ λοιπόν τί να γίνει. Άφ' ό καλά και σώνει τ' ό θέλουν, τόσο τ' ό χειρότερο. Κράτα τή σάκκα μου.

Και άφ' ό έβγαλε τ' ό σακκάκι του ο Μελέτης προχώρησε κατά τ' ό μέρος τών άντιπάλων του, που γονατιστοί πίσω από τόν πάγκο έτοιμάζαν βιαστικά τ' ό πυρομαχικά τους.

— Μπάνγκ! μιά γροθιά, και ο Φακής παίρνει μιά βόλτα σ' όν αέρα και ξαπλώνεται φαρδύς-πλατύς χάμω. Μπάνγκ! άλλη γροθιά και ο Σπουργίτης πέφτει δίπλα του. Δοκιμάζουν κι' οι δυο τους να σηκωθούν μ' ό Μελέτης δέν τούς αφήνει.

— Να και μιά για τή Δευτέρα, πάρτε και τούτη για τήν Τρίτη, να κι' αυτήν για τήν Τετάρτη, όριστε αν θέλετε και για τήν Πέμπτη.

Και με κάθε ήμέρα τής έβδομάδας τούς δίνει κι' από μιά μπουνιά που τούς στρώνει χάμω, ένψ γύρω τους τ' ό παιδιά έχουν σχηματίσει κύκλο και χειροκροτούν τόν θριαμβευτή ξετρελλαμένα.

— Ζήτω ο χοντρο-Μελέτης!

— Φτάνει! βογγάει σ' ό τέλος ο Φακής, άφ' ό μας, να φύ-γω-με!

— Και δέν θά με ξαναπειράξετε; ρωτάει ο Μελέτης με τ' ό χέρι έτοιμο να κατέβει.

— Όσοχι!

— Πολύ καλά, λοιπόν, τραβάτε!

Κλαουρίζοντας ο Σπουργίτης, κουτσοπεπατώντας ο Φακής άπομακρύνθηκαν άδοξα από τ' ό πεδίο τής μάχης, υπό τ' ό γιούχα και τ' ό σφυρίγματα τών συμμαθητών τους.

— Γεια σου, Μελέτη! φωνάζει ο Μήτσος ένθουσιασμένος. Έσύ, παιδί μου, είσαι άσος! Κι' έμεις που σ' ό νομίζαμε...

— Μπ' άδ βαρύτεσαι, λέει ο χοντρο-Μελέτης σιάχνοντας τή μπλοζα του. Δέν έκανα δ' ά και τίποτε.

Κι' ένψ έλοι τόν κοιτάζουν σιωπηλοί και με σεβασμό, φορεί τ' ό σακάκι του, παίρνει τή σάκκα του σ' ό χέρι και χαμογελάει σ' ός φίλους του με τ' ό άγαθά του μάτια.

— Και τώρα καλό βράδυ, λέει.

Κρυμμένος πίσω από τήν πόρτα, ο κ. Άλφαθητίδης τρίβει τ' ό χέρια του.

— Μού φαίνεται, κανείς, πως από δώ κι' έμπρός κανείς δέν θ' άναγκάσει πιά τόν Μελέτη να βγάξει τή γλώσσα του χωρίς να τ' ό θέλει!

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΥΛΑΧΤΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. NESBIT

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Και σηκώνοντας με αδιαφορία τους ώμους του πήγε να βγάλει τον Ψάμμεντ από το κλουβί.

Για μία στιγμή σταμάτησε κι' έβλεπε το ατί του.

— Καλά, είπε στα παιδιά, θα σας τή δωσω τη μαϊμού, αν και όπως φαίνεται, αξίζει τουλάχιστο τα τριπλά από αυτά που σας ζήτησα.

Βγήκε έξω, άνοιξε το κλουβί κι' άρπαξε απότομα τον Ψάμμεντ, που πρόφτασε και τούδωσε στο μεταξύ μια δυνατή δαγκωνιά.

— Πάρτε το, το παλιόζωο, είπε ο έμπορος σφίγγοντας τον Ψάμμεντ τόσο που παρ' όλιγο να τον πνίξει. Με δάγκωσε βαθεία ως το κόκκαλο.

Ο έμπορος έμεινε μ' άνοιχτό το στόμα, βλέποντας την Άνθρα ν' ανοίγει πρόθυμα τα χέρια για να πάρει τον Ψάμμεντ.

— Δε θα φταίω εγώ, αν σου σκίσει τα μούτρα, της είπε ο έμπορος.

Ο Ψάμμεντ μ' ένα πήδημα βρέθηκε από τα βρώμικα και σκληρά χέρια του έμπορου, στα τρυφερά και απαλά χεράκια της Άνθρας που τον κρατούσαν με αγάπη.

— Μά, δεν μπορούμε να τον πάμε κρατώντας τον έτσι ως το σπίτι, είπε ο Κύριλλος. Θα μάς πάρη ο κόσμος από πίσω.

Πραγματικά μερικά παιδιά κι' ένας πόλισμαν είχαν μαζευτεί κι' δλας δλόγουρά τους.

— Δεν έχω να σας δώσω τίποτα άλλο, είπε ο έμπορος με κακία, εκτός από καμμιά χαρτοσακκούλα αν θέλετε.

Τα παιδιά μπήχανε πάλι στο μαγαζί. Ο έμπορος άπörησε κι' αυτή τη φορά άμα είδε, με πόση προσοχή και στοργή και φρονιμάδα ο Ψάμμεντ γλύστρησε, μέσα στη σακκούλα.

— Μπα! ξεφώνισε! Αυτό είναι πρωτάκουστο! Μου φαίνεται πως θα την ξαίρατε από πρώτα τη μαϊμού!

— Ναί, είπε ο Κύριλλος, είμαστε παλιοί φίλοι.

— Αν τξέρα, πρόσθεσε ο έμπορος θα σας γύρευα τουλάχιστο τα

διπλά απ' όσα σας πήρα. Πάντως είπε στον έαυτό του, ενώ φεύγαν τα παιδιά, δεν έκανα και κακή δουλειά, πουλώντας την. Εγώ την πήρα για τίποτα σχεδόν. Κι' αν λογαριάσω και τις δαγκωματιές!

Τα παιδιά γεμάτα συγκίνηση και άγωνία, πήραν τον Ψάμμεντ που έτρεμε μέσα στη χαρτοσακκούλα, και ξεκίνησαν για το σπίτι τους.

Όταν φτάσανε εκεί, η Άνθρα κοίταξε να τον περιποιηθώ όσο μπορούσε.

Τον χάιδευε, τον φιλούσε και θα τον γέμιζε με δάκρυα, αν δεν ήξερε πως ο Ψάμμεντ δεν αγαπούσε καθό-

παιζε σαν παιδί, κι' αφού έκανε δλες αυτές τις τρέλλες ξαπλώθηκε ήσυχα μέσ' την άμμο για να κοιμηθώ.

Τα παιδιά κρύψανε το μπανάκι κάτω από το κρεβάτι των κοριτσιών, και κάθισαν να δειπνήσουν. Η καλή παραμάνα τους τους είχε ετοιμάσει ένα πολύ όρεκτικό δείπνο με βούτυρο, φρυγανιές πατάτες κλπ. Ήταν γεμάτη φροντίδα και στοργή για τα παιδιά που της έμπιστευθήκανε.

Όταν ξύπνησε η Άνθρα το πρωί ο Ψάμμεντ είχε κι' δλας άνεση πάνω στο κρεβάτι κι' είχε ξαπλώσει άνάμεσα στην Άνθρα και στη Τζέννη που κοιμότανε άκονα.

— Μου σώσατε τη ζωή, είπε ο Ψάμμεντ στην Άνθρα. Τξέρα πως ο έμπορος με την κακία και την έχθρα που είχε, θα με κατέβρεχε καμμιά μέρα με κρύο νερό, κι' αυτό θάταν ο θάνατός μου. Τον είδα να πνίγει άλύπητα ένα γουρουνάκι άθωο. Νυστάζω άκονα πολύ. Πάω να ξαναπάρω έναν ύπνακο. Στο μεταξύ ξύπνησε τα άγόρια, και τη Τζέννη, που δε χορταίνει ύπνο, κι' όταν πάρετε το πρωινό σας, τότε θα κουβεντιάσουμε μαζί.

— Εσύ τι θα φας; ρώτησε η Άνθρα τον Ψάμμεντ.

— Μου φαίνεται πως και γώ θα τσιμπήσω κάτι, είπε. Μά μου φτάνει ή άμμος μου. Αυτή είναι το φαί και το πιτό μου, ή ζεστασιά και το κρεβάτι μου, ή γυναίκα και τα παιδιά μου.

Και λέγοντας γλύστρησε από το κρεβάτι της Τζέννης μπήκε στο μπανάκι με την άμμο κι' άποκοιμήθηκε.

— Θαύμα! είπε η Άνθρα. Μου φαίνεται πως θα περάσουμε πρώτης τάξεως διακοπές, με τον Ψάμμεντ!

— Μπα! Δεν πιστεύω, είπε η Τζέννη βάζοντας τις κάλτσες της. Δε θα βρούμε

και πολύ ενδιαφέρον στη συντροφιά του. Αφού δε θα μάς δίνει οτι του ζητάμε.

— Ω! Μην είσαι και τόσο δύσκολη, είπε η Άνθρα. Αν δε μάς κάνει τουλάχιστο πρξς το παρόν, δε τι θελήσουμε, όμως θα μπορούμε να μάς μιλήσει για τόσα πράγματα που θα ξέρη, αφού ζει από την αρχή του κόσμου. Θα μάς πεί για το

μεγαθήριο, και για χιλια άλλα τέτοια που είδε κι' άντάμωσε τόσα χρόνια.

(Ακολουθεί)

ΒΕΤΑ ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΑΚΙ

(ΠΑΡΑΜΥΘΙ)

(Συνέχεια από το προηγούμενο και τέλος)

Ο Βάσος-Βασούλης άναθυμόταν τη μακρονή εποχή που τον έλεγαν Κικιρίκο. Ήταν βέβαιος τώρα πως οι Καλικάντζαροι θα έρχονταν να τον πάρουν κι' αυτό δεν του κακοφαινόταν πια τόσο πολύ, τώρα που ένοιωθε τόσο δυστυχισμένο τον έαυτό του. Οι φίλοι του του έκαναν τη ζωή του άνυπόφορη. Τόσο το χειρότερο λοιπόν, κι' αυτός θα τους άφηνε και θάβριζε τα δυνατά του να τους ξεχάσει. Άδικα όμως τάλεγε και τα ξανάλεγε όλα ούτα μέσα του. Όσο πλησίαζε ή Πρωτοχρονιά, τόσο μεγάλωνε ή άπελπισία του.

Την παραμονή της Πρωτοχρονιάς το πρωί εκάθησε κατάκαρδα θλιμμένος μπρξς στο τζάκι, μπροστά στο ίδιο εκείνο τζάκι όπου πέρου χορηδούσε τόσο πρόσχαρη.

— Είναι μελαγχολικός γιατί σολογιέται πως θα φύγει, είπε ή Νικολέττα, στ' άδέφια της. Το βράδυ που θα πάμε στη γιαγιά, πρέπει να τα καταφέρουμε έτσι, ώστε ο πατέρας να τον τιμωρήσει.

Και με τα λόγια αυτά έτρεξε να βρξ τον πατέρα της.

— Όλο άνοησίες κάνει ο Βάσος-Βασούλης, του είπε, κι' όλο τον συγχωρείς ενώ έμας, με το παραμικρό μάς βάζεις τιμωρία. Τον άγαπάς περισσότερο από μάς. Δεν είναι σωστό.

Ο πατέρας έξευσε το κεφάλι του στενοχωρημένος.

— Είναι τόσο μικρούλης! είπε στο τέλος.

— Αυτό δεν τον έμπόδισε να τσιμπήσει τον Πίπη που εινε το ίδιο μικρός και να φτύσει την Τασούλα. Πρέπει να τον τιμωρήσεις έστω και μια φορά. Αφού παύ θα πάμε όλοι στη γιαγιά, άφησε τον έδω μονάχο του για να μάθει αυτός!

Ο πατέρας δεν τόλμησε να πηδχι στα παιδιά του που κρυφογελώντας πήγαν να βάλουν τα καλά τους.

— Όσο για σένα, έκανε άγρια ο Άντρικος στο κακόμοιρο το καλικαντζαράκι, ώραιος θα είσαι με το κόκκινο κοστούμι σου, που φορούσες πέρου!

— Και με τα λαδωμένα σου παπούτσια! πρόσθεσε ή Μαριγούλα.

— Και τη μισοκαμμένη σου κου-

κούλα! είπε ο Μήτρος.

Ο Βάσος-Βασούλης έγινε κατακόκκινος από ντροπή.

— Κοίταξε να μη φας όλα τα μελομακάρονα! του φώναξε ή Νικολέττα, δείχνοντας κατά το τραπέζι.

Και με το μάτι έκανε νόημα στον Άντρικο. Κι' οι δύο τους είχαν καταγίνει ώρες δλόκληρες πριν από το φαγητό να γεμίσουν πιάτα με μελομακάρονα και να τα στήσουν στο μεγάλο μεσιανό τραπέζι.

— Προσοχή στα μελομακάρονα! του φώναξαν άλλη μια φορά.

Το καλικαντζαράκι έμεινε μοναχό του. Πολλές άπορίες γενιόνταν στο μυαλό του. Γιατι ο πατέρας πίστευε όλα όσα τούλεγε ή Νικολέττα; Γιατι ή Νικολέττα ήταν τόσο κακιά μαζί του; Τώρα όμως πια πάει, τελείωσαν όλα. Σε λίγο θάρ-

χονταν οι Καλικάντζαροι κι' ο Βάσος Βασούλης θα έφευγε για πάντα, δεν θα έμεινε παρά ένας μικρούλης Κικιρίκος που θα χανόταν μαζί τους στο σκοτάδι.

Η ώρα ήταν δέκα. Ός τα μεσάνυχτα σε τί θα καταγίνονταν; Αποφάσισε να σιγουρήσει την κάμαρα για να τ' άφριση όλα όμορφα και καθαρά σαν θάφρυγε. Έτριψε τα χαλκώματα, γυάλισε τα πλακάκια, έριξε ξύλα στη φωτιά που πήγαινε να σβήσει. Ύστερα κάθησε σ' ένα σκαμνί κοντά στο τραπέζι κι' άρχισε να κοιτάει τα μελομακάρονα.

Πόσα ήταν; Ένα, δύο, τρία... έξι πιάτα. Από ένα πιάτο για κάθε παιδί. Γι' αυτόν δεν είχαν βάλει γιατί ήταν τιμωρημένος, φαίνεται.

Πλησίασε τη μύτη του στα πιάτα. Άχ τί ώραία που μοσχοβολούσαν τα μελομακάρονα. Το χέρι του άπλώθηκε μόνο του.

— Όχι! είπε. Όχι, όχι, όχι, δεν θα πειράξω ούτε ένα ψιγούλακι.

Ντάγκ! έκανε το μεγάλο το ρολόι και ο ένας μετά τον άλλο άντήχησαν οι δώδεκα χτύποι του μεσονυχτιού. Στο δωδέκατο το παράθυρο

άνοιξε και φανερώθηκε ο βασιλιάς ο Σταχτοπόδης, μαζί με τους δυο άλλους Καλικάντζαρους που είχαν έρθει πέρου από μέρους του.

— Λοιπόν; έκανε. Έμαθα πως έγινες φρόνιμος. Σε συγχωρώ για τα τελευταία φορά, μα ως σου γίνεται μάθημα. Έμπρός, κύριε Κικιρίκο, δρόμο!

Ο Βάσος-Βασούλης σηκώθηκε δπάκουος, μα κοιτάζε τι είναι ή λαίμαργία! με τη σκίψη πως σε λίγη ώρα θα βρισκόταν μακριά, του ήρθε μια άκράτητη επιθυμία να δοκιμάσει ένα τουλάχιστο απ' αυτά τα μελομακάρονα που είχαν τέτοια ξελιγωτική μυρουδιά. Μ' άντι να πάρει ένα μονάχα, έτσι στα κλεφτά, έχούφτωσε όσα έπιανε το χέρι του καϊτά έχωσε στο στόμα του μονοκοπανιά!

— Ίιι! έφριξε ο Σταχτοπόδης. Τέτοιος φρόνιμος λοιπόν μου είσαι σύ; Τέτοιος φαταούλας δεν ήσουν ποτέ! Κι' εγώ που ήρθα μόνος μου για να σε... Μα δεν σου αξίζει, μείνε αυτού που βρίσκεσαι, βρωμόπαιδο!

Μια λάμψη, μια άστραπή κι' ο Σταχτοπόδης εξαφανίστηκε μαζί με τους Καλικάντζαρους του. Το παράθυρο ξανάκλεισε.

Ο Βάσος Βασούλης άναστέναζε βαθεία! Πολεμούσε άκμή να κατεβάσει τα μελομακάρονα που είχε το στόμα του γεμάτο, όταν άκούστηκαν απέξω από την πόρτα ζωηρές φωνές.

— Βάσο-Βασούλη μας! Χρυσέ μας άδερφούλη, δεν έφυγες! Τι χαρά! Άνοιξε μας γρήγορα! Δεν θα σε βασανίσουμε πιά ποτέ! Θα είμαστε μαζί σου όπως πριν! Το κάναμε επίτηδες! Άνοιξε μας γρήγορα!

— Και που το ξέρατε πως είμαι άκμή έδω; Έκαμε το καλικαντζαράκι άνοιγοντας την πόρτα.

— Έ, είμαστε βέβαιοι! είπε ή Νικολέττα κοιτάζοντας τα πιάτα με τα μελομακάρονα.

Κι' έβαλε τα γέλια. Και ο Άντρικος έβαλε κι' αυτός τα γέλια, κι' ή Μαριγούλα κι' ο Μήτρος κι' ο Πίπης κι' ή Τασούλα. Και τόσο πολύ γελοούσαν, που κι' ο Βασούλης, ο ίδιος άρχισε στο τέλος να γελάει, ως μην καταλάβαινε γιατί. Ήξερε όμως πως ήταν εύτυχισμένος. Από τότε έμεινε πάντα μαζί με τους φίλους του, έγινε ένα καλό, χαρούμενο παιδάκι, του έμεινε όμως μια ιδιαίτερη, άδυναμία για τα μελομακάρονα, έτσι από εύγνωμοσύνη δίχως άλλο.

(Διασκευή)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΟΥΛΗ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ

— Είναι ή δεσποινίς Χιονοπούλου, γνήσια γάτα της Άγνους. Η γούνα μου είναι άσπρη το μάτι μου γαλάνα. Σας άρξω;

λου το βρέξιμο. Όταν συνήλθε αρκετά, ο Ψάμμεντ είπε:

— Να μου βρξτε άμμο. Άσημνια άμμο καθαρή, και μπόλικη.

Βρξχαν άμμο και γέμισαν ένα μικρό στρογγυλό μπανάκι, και βάλανε και τον Ψάμμεντ μέσα σ' αυτό.

Έκει αυτός τυλίχτηκε καλά καλά, έκανε τούμπες, τριδόντανε δλόκληρος έπλυσε τα μούτρα του, έ-

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΙΚΑΡΟΣ

Όπως ξέρουμε όλοι μας, ο πρώτος που έφευξε να πετάξει στον άερα ήταν ο Ίκαρος. Ύστερα απ' αυτόν πολλοί επιχειρήσαν να πετάξουν κι' άλλοι κατάφεραν να πάνε λίγες δεκάδες μέτρα με τα φτερά τους κι' άλλοι γκρεμοτοσκαίστηκαν προτού καλά-καλά τὸ καταλάβουν. Όλοι αυτοί βέβαια είναι οί πρόδρομοι τῆς μηχανικῆς αεροπορίας. Θά μπορούσε όμως κανείς να φανταστεί ότι στήν ἐποχή μας με τὰ περίφημα σπύρα, ἢ με τὰ πελώρια Γιούγκερς κι' αὐτὰ ἀκόμα τὰ ἱπτάμενα φρούρια, θά βρισκόταν ἄνθρωπος πού να θέλει να πετάξει με φτερά δικῆς του ἐπινοήσεως; Λοιπὸν στὸ Λόχ-Λόμονι τῆς Σκωτίας πού βρίσκεται κατάντικρυ στή Βόρειο Θάλασσα, ἓνα παιδί δεκαπέντε μόλις χρόνων, ὁ Τζάκ Έμερπυ πού ὁ πατέρας του ἦταν ὁ πικρὸς πλοῦσιος ἄνθρωπος τῆς περιφέρειᾶς, ἀνέβηκε στήν πανώψηλη ταράτσα τοῦ προγονικοῦ του πύργου κι' ἀπὸ κεῖ πάνω ἀμόλησε ἓναν πελώριο ἀετὸ πού τὸν εἶχε φτιάξει με πολὺ γερὰ ξύλα καὶ μουσαμᾶ. Ὁ ἀέρας ὅμως ἦταν τόσο δυνατός, πού καθὼς ὁ ἀετὸς ὑψώνονταν σὸν ἀέρα, ἄρχισε νὰ παρασέρνει μαζί του καὶ τὸ μικρὸ Τζάκ. Παρ' ὅλα αὐτὰ τὸ παιδί δὲν ἔβγαζε τσιμουδιά μα κι' οὐτε ἄφηνε ἀπ' τὰ χέρια του τὸν καλοστριμμένο σπάγγο. Ὅταν οἱ κάτοικοι τοῦ Λόχ-Λόμονι εἶδαν τὸ παράξενο θέαμα, ἄρχισαν νὰ τρέχουν ἀπὸ κάτω ξεφωνίζοντας. Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ τρία τέταρτα τῆς ὥρας, ὁ ἀετὸς ἄρχισε πᾶν νὰ κατεβαίνει σιγά-σιγά κι' ὁ Τζάκ Έμερπυ βρέθηκε στή γῆ σώος καὶ ἀβλαβῆς, μα ὀχτὼ χιλιόμετρα περίπου μακριὰ ἀπ' τὸν πύργο του. Στους δημοσιογράφους πού τὸν ἐπισκεφθήκανε γιὰ νὰ μάθουν τίς ἐντυπώσεις τοῦ ἐναέριου ταξιδιοῦ του, εἶπε: —'Απὸ καιρὸ σκεφτόμουνα νὰ πραγματοποιήσω ἓνα ἐτόιο ταξίδι. Σήμερα βρήκα τὴν ἐκκαιρία ἐπιζήντας σὸν ἀνεμο. Σὰς βεβαίω διὰ δὲ μετανοίω καθόλου γιὰ τὰ εἶχα ὑπολογίσει ὅλα. Σὰς παρακαλῶ μόνον μὴ γράψετε τὴν ἀλήθεια σὶς ἐφημερίδες σας γιὰ τὸν πατέρα μου νομίζει πὼς ἦταν κάτι τυχαῖο. Ἄν τὸ μάθει θά με

πετάξει δίχως πᾶν ἀετὸ ἀπ' τὴν πικρὴ ψηλὴ ταράτσα τοῦ πύργου μας.

ΚΙ' Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΙΑΝΙΣΤΑΣ

Ένας ἀπ' τοὺς πικρὸς περιφημοὺς πιανίστες τῆς Νορβηγίας, εἶναι ὁ Ντράσου Χάν, δώδεκα μόλις χρόνων. Ἀπὸ πέντε ἐτῶν ἄρχισε νὰ παίρνει μαθήματα πιάνου σὸν σπιτί, μα ὅταν ἔγινε ἔφτα χρόνων, ὁ δάσκαλός του ἀδυνατοῦσε πᾶν νὰ τὸν διδάξει, τόσο καλὰ γινώριζε ὅλα σχεδὸν τὰ μυστικὰ τῆς μουσικῆς. Τὸν περασμένο μῆνα, τὸ θεαματοῦργὸ αὐτὸ παιδί, ἔδωσε τρία ρεσιτάλ σὸν θέατρο «Κράσμπυ Παλλάς» με ἀποκλειστικὰ δικὰ του ἔργα. Οἱ χιλιάδες τῶν ἀκροατῶν πού παρακολούθησαν αὐτὰ τὰ ρεσιτάλ, τὸν ἀποθέωσαν. Καταπληκτικὴ ἐντύπωση προέβησε τὸ μουσικὸ του ἔργο, ἢ «Τριλογία τοῦ Σάρμικο Μπέλ». Ὁ Σάρμικο Μπέλ, εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἤρωας τῆς Νορβηγίας, ἀπ' τὰ παλιά, μυθικὰ τῆς χρόνια. Ὁ Ντράσου Χάν, μόλις τέλειωσε τὸ πρόγραμμά του—τῆς τρίτης κατὰ σειράν βραδυᾶς—ἔπεσε λιποθυμισμένος πάνω σὸν πιάνο του. Οἱ

γιατροὶ εἶπαν πὼς ἂν ἐξακολουθήσει νὰ παίξει με τέτοιο μεγάλο πάθος, θά πεθάνει πολὺ γρήγορα. Γι' αὐτὸ οἱ γονεῖς του ἀπεφάσισαν νὰ μὴ ξαναπαίξει γιὰ μερικὰ χρόνια πιάνο, ὡς πού νὰ δυναμώσει καὶ νὰ γίνε γερὸς ἄντρας. Μιὰ μεγαλοφυΐα ὅμως σάν τοῦ μικροῦ Ντράσου Χάν, εἶναι δυνατό νὰ μπεῖ σὲ τέτοιους περιορισμοὺς πού τοῦ ἐπιβάλλουν;

ΕΝΑ ΜΗΝΥΜΑ ΠΟΥ ΕΦΤΑΣΕ ΑΡΓΑ

Τὸ ἀγκίστρι ἐνὸς μικροῦ Τούρκου ψαρά, τοῦ Νουρὶ Ναμπί, ἔφερε στήν ἐπιφάνεια μιὰ μπιτοῖλια πού εἶχαν κολλήσει πάνω τῆς χιλιάδες μικρὰ ὄστρακα. Ὁ Ναμπί, περίεργος γιὰ τὸ εἶδημα του κατὰφερε νὰ τὴν ξεβουλώσει με πολλὴ δυσκολία καὶ τράβηξε ἀπὸ τὰ βόθρ της ἓνα κίτρινο χαρτί με γραμμένα κάτι παράξενα γράμματα πάνω του. Ἐπειδὴ δὲν ἔξερε νὰ τὰ διαβάσει, ἔτρεξε σὸν πατέρα του, ἀλλὰ καὶ κείνος μὴ γινώριζοντας τί γλώσσα εἶναι πῆγε σὲ κάποιον γείτονα του δάσκαλο κι' ἀπὸ κεῖ τραβήσανε ὅλοι μαζί στήν ἀστυνομία. Ἄλλὰ καὶ κεῖ δὲν κατὰφεραν νὰ τὸ διαβάσουν κι' εἶσι τὸ χαρτί βρέθηκε σὸν χέρι τῶν ἐπίσημων ἀρχῶν τῆς Πόλης. Καὶ νὰ τί ἔγραφε: «Ἐγὼ, ὁ Θεόδωρος Ράθμπτον ὑποπλοίαρχος τοῦ Βασιλοῦ «Ἄρτεμις» καὶ ὁ δεκαπενταετῆς υἱός μου Σάμουελ Ράθμπτον, πολίτες καὶ κάτοικοι τῆς κομητείας τοῦ Γ'όρτσαϊττ τῆς Βρετανικῆς Ἀγγλίας, βρισκόμαστε αἰχμάλωτοι σὸν χέρι τῶν πειρατῶν τοῦ «Κακοῦ δαίμονος» ὅπου θά βρισκονται ἀγκυροβολημένοι γιὰ δύο μῆνες σ' ἓνα ἀπόκρημνο ἀκρωτήριο τῆς Ἰαμαϊκῆς 31 μοίρες δυτικῶν μήκους ἀπὸ κέντρον, ἢ 21 μοίρες ἀπὸ νότου. Οἱ ἐλπίδες τῆς σωτηρίας μας ἀπομένουν σὸν Θεὸ καὶ σὸν χέρι σας. Θεόδωρος Σάμουελ Ράθμπτον 2 Ἰανουαρίου 1607».

Τὸ χαρτί ἦταν γραμμένο Ἀγγλικά κι' ὅπως εἶδαμε δύο ἄνθρωποι — ἓνας πατέρας κι' ἓνα παιδί — ζητοῦσαν βοήθεια ἀπ' ὅποιον ἔβρισκε τὴ μπιτοῖλια. Ύστερα ἀπὸ τετρακόσια χρόνια, βρέθηκε σὸν παράλι μιὰς τουρκικῆς

κατασκευῆς ἀπὸ ἓνα μίγμα φούμου, γόμμας ἀραβικῆς καὶ νεροῦ.—6) Τὸ καλύτερο φούμο ἀπ' τὸ ὅποιον κατασκευάζεται καὶ τὸ καλύτερο σινικὸ μελάνι, γίνεσαι με τὴν ἀπανθράκωση ναφθαλίνης μέσα σὲ κλειστὸ δοχεῖο.—7) Τὸ τυπογραφικὸ μελάνι γίνεσαι ἀπὸ ἓνα μίγμα φούμου λιναρόλαδου, θειικοῦ ὀξέος καὶ κολοφονίου ἔτσι ἐπιτυγχάνεται ἓνα μελάνι λιπαρὸ πού πιάνει καλὰ καὶ στεγνώνει γρήγορα.—8) Τέλος τὸ κόκκινο μελάνι γίνεσαι συχνὰ με χημικὰ χρώματα ἢ με καρμινιον, πού καθὼς τὸ ξέρετε βγαίνει ἀπὸ ἓνα μικροσκοπικὸ ζώδιον.

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ

Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἔφτα κύνες με τὴν ἀδερφή τους. Πού εἶναι ἡ κακὴ μάγισσα;

ΤΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΜΑΣ ΦΙΛΜ

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΜΕΛΑΝΙ

1) Τὸ κοινὸ μελάνι πού μεταχειρίζομαστε γιὰ τὸ γράφουμε, γεννιέται ἀπὸν σ' αὐτὸ τὸ δένδρο πού βλέπετε ζωγραφισμένον ἐδῶ, δηλαδὴ σὴν βελανιδιά.—2) Ἐνα προῖ κάποιον ἐντομο κἀθετα ἐπάνω σ' ἓνα φύλλο, τὸ τρυπάει καὶ μέσα στήν τρυπίτσα πού ἀνοίξε γεννιέται τ' αὐτὰ του.—3) Ύστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ σὸν σημεῖο ἐκεῖνο παρουσιάζεται ἓνα μαῦρο σημάδι, πού σιγά-σιγά ἀπλώνεται καὶ γρήγορα γίνεσαι μιὰ μαλλίτσα, μαύρη καὶ χοντρή σάν φουντούκι.—4) Τῆς μαλλίτσας αὐτῆς, πού ὀνομάζονται κηκίδες, τίς μαζεύουν, καὶ λυώνοντάς τες μέσα σὲ νερὸ ὅπου ἔχει προστεθεῖ καὶ λίγος οἶδηρος κατασκευάζουν τὸ μαῦρο μελάνι.

5) Τὸ σινικὸ μελάνι, πού εἶναι ἐντελῶς ἀνεξίτηλο γίνεσαι ἀπὸ ἓνα μίγμα φούμου, γόμμας ἀραβικῆς καὶ νεροῦ.—6) Τὸ καλύτερο φούμο ἀπ' τὸ ὅποιον κατασκευάζεται καὶ τὸ καλύτερο σινικὸ μελάνι, γίνεσαι με τὴν ἀπανθράκωση ναφθαλίνης μέσα σὲ κλειστὸ δοχεῖο.—7) Τὸ τυπογραφικὸ μελάνι γίνεσαι ἀπὸ ἓνα μίγμα φούμου λιναρόλαδου, θειικοῦ ὀξέος καὶ κολοφονίου ἔτσι ἐπιτυγχάνεται ἓνα μελάνι λιπαρὸ πού πιάνει καλὰ καὶ στεγνώνει γρήγορα.—8) Τέλος τὸ κόκκινο μελάνι γίνεσαι συχνὰ με χημικὰ χρώματα ἢ με καρμινιον, πού καθὼς τὸ ξέρετε βγαίνει ἀπὸ ἓνα μικροσκοπικὸ ζώδιον.

ΜΙΚΡΟΙ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

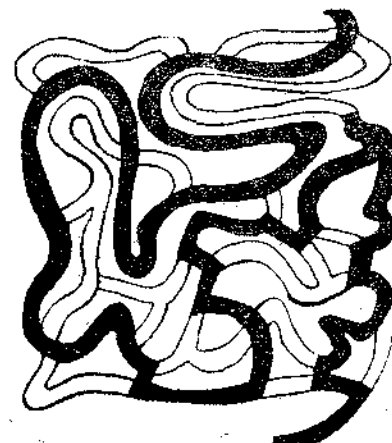
1. ΤΙ ΚΑΝΟΥΝ;

Ὁ ζωγράφος μας εἶχε ἀρχίσει νὰ ζωγραφίζει τούτα τὰ παιδιὰ πού βλέπετε, τὸ καθένα με τὴν ἀσχολία του. Τὸν φώναξαν ὅμως κάπου μιὰ στιγμὴ, ἄφησε τὸ σκίτσο σὸν τραπέζι, κι' ὁ ταιγγογράφος νομίζοντας πὼς εἶναι ἔτοιμο τὸ πῆρε καὶ μοῦ ἔτοιμασε τὸ κλισέ. Τί νὰ τὸ κάνω τώρα; Νὰ τὸ πετάξω;

ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 3ου Φύλλου.

1. Λαβύρινθος.

Νὰ ἀπὸ πού πέρασε ὁ λαγὸς καὶ ξέφυγε τοῦ σκύλου.

2. Πρόβλημα. Τὸ ρολοῖ

Ὁ κ. Ἀφρημίδης ἔβαλε τὸ ρολοῖ σὶς 3.30'. Γιὰ τὴν βγῆκε ἀπὸ τὸ σπιτί δταν τὸ ρολοῖ ἔδειχνε 2.20 κι' ἦρθε δταν ἔλεγε 3.50, ἔλειψε λοιπὸν 90 λεπτά. Μιὰ καὶ κάθησε σὸν σταθμὸ 10 λεπτά γιὰ νὰ ξεκουραστῇ τοῦ χρειάστηκαν 40 λ. γιὰ νὰ πᾶν καὶ ἄλλα τόσα γιὰ νὰ γυρίσει, δταν ἔφυγε ἀπὸ τὸ σταθμὸ τὸ ρολοῖ ἐκεῖ ἔδειχνε 2.50. Ἐπομένως ἔφτασε σὸν σπιτί του σὶς 3.30'.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. LAMBRY

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Όσο μιλούσε ο Ντίκ, τα μάτια της Άννούλας μεγάλωναν απ' τη φρίκη. Όμως το άγχος δεν την άφησε περισσότερο στην αγωνία της.

— Σου άφηνω τη Λευκή, της είπε. Πηγαίνω να δω μήπως καταφέρω ν' αλλάξω την πορεία του καραβιού. Τρέχουμε στην τύχη! Πρέπει το γρηγορότερο να βρεθεί ένας τρόπος να προσανατολισω την πορεία του.

— Πώς θα το καταφέρεις, Ντίκ; ρώτησε το κορίτσι

— Δεν ξέρω, ο Θεός είναι μεγάλος! αποκρίθηκε το αμερικανόπουλο. Κι' έπειτα κάτι ξέρω κι' εγώ από καράβια. Τόσα χρόνια κοντά στον πατέρα, έμαθα πολλά πράγματα...

Ο νεαρός Γκόρντον, έλεγε φέμματα την ώρα εκείνη. Μά για το φέμμα του αυτό δεν είχε καμιά τύψη. Αν έλεγε την αλήθεια σίγουρα θ' απέλιπε τη μικρή του φίλη.

Αλλά για κανένα λόγο δεν ήθελε να της φανερώσει τον τρομερό κίνδυνο που τους απειλούσε. Ούτε από καράβια γνώριζε, ούτε από τιμόνι, ούτε από τίποτα. Βέβαια, στους κωπηλατικούς αγώνες του Μαϊάμι, έπαιρνε μέρος κάθε χρόνο, μα τι σχέση μπορούσε να έχει αυτό μ' ένα ακυβέρνητο καράβι πάνω σε μια θάλασσα δαιμονισμένη; Το μόνο πράγμα που τον παρηγορούσε ήταν ότι ήξερε να διαβάσει τον χάρτη στην εντέλεια και γνώριζε από μπουσούλα κάθε είδους. Ίσως αυτό να τους βοηθούσε σε κάτι.

— Τι σκέττεσαι, Ντίκ; τον ρώτησε η Άννούλα, καθώς έβγαζε απ' το πρόσωπο της Λευκής τα μαλλιά της που είχαν κολλήσει πάνω του απ' τ' άκρα.

— Τίποτα το σπουδαίο, αποκρίθηκε το αγόρι. Θέλω μονάχα να είσαι βέβαιη πως όλα θα πάνε καλά...

— Δεν αμφέβαλα ούτε στιγμή, απάντησε το κορίτσι που θαύμαζε την αποφασιστικότητα και την ψυχραιμία του Αμερικανού. Θα προσπαθήσω μάλιστα να σου μοιάσω τώρα που πρέπει να παρηγορήσω τη μικρή μας συντρόφισσα.

Ο Ντίκ δεν αποκρίθηκε. Της χαμογέλασε μονάχα ένας έγκαρδιστός και κίνησε να φύγει. Γνώριζε την αξία κάθε λεπτού

που περνούσε και θεν ήθελε να χάνει τον καιρό του σε περιττές κουβέντες. Έπρεπε να βιαστεί να κανονίσει κάπως την πορεία του «Πράσιγκ». Θα προσπαθούσε κατόπι να τους δώσει θάρρος με τις λίγες ελπίδες σωτηρίας που τους έμεναν.

Η Λευκή εξακολουθούσε να κλαίει ζητώντας επίμονα τη μητέρα της. Η Άννούλα σκούπισε τα δάκρυα της μικρής και την έβαλε να καθήσει στα γόνατά της.

— Γιατί δεν έρχεται η μαμά μου; ρώτησε το κοριτσάκι, ενώ σπάραζε απ' το κλάμμα. Σ' άκουσα που έλεγες στο Ντίκ ότι χάθηκε. Είναι αλήθεια;

— Δεν άκουσες καλά, μωρό μου, της είπε συγχινημένη η μεγάλη. Η μανούλα σου δε χάθηκε... έφυγε μονάχα για λίγους καιρό μαζί με τη δική μου. Μπήκανε μέσα σε μια μεγάλη βάρκα και τώρα βρίσκονται σε ασφαλισμένο μέρος.

— Και γιατί δε με πήρε μαζί της;

— Θα το ήθελε πολύ... αλλά την εμπόδισαν οι παλιογερμανοί, αυτοί που κατάστρεψαν το καράβι μας.

— Και τί τους ένοιαζε αν μ' έπαιρνε μαζί της ή μαμά μου;

Η Άννούλα τ' έχασε. Δεν ήξερε τί ν' αποκρίθει στην άπορία της Λευκής. Όσοτος της χάριδεψε πάλι τα μαλλιά και της

είπε:

— Έχεις δίκιο

— Θέλω να με φωνάζεις μαμά!

μωρό μου, αλλά είναι μερικά πράγματα που έμεις δεν τα καταλαβαίνουμε ακόμα.

— Μα και σ' εσύ είσαι μεγάλη δεν τα καταλαβαίνεις; ρώτησε.

— Όχι, Λευκή. Ούτε εγώ δεν καταλαβαίνω για ποιο λόγο έχω χάσει τη μητέρα μου. Αλλά βλέπεις δεν κλαίω γιατί είμαι βέβαιη πως θα την ξαναβρω πολύ γρήγορα. Ο Ντίκ μου το υποσχέθηκε.

— Και που το ξέρει ο Ντίκ; Έκανε πάλι η μικρή.

— Ο Ντίκ είναι πιο μεγάλος από μας και ξέρει πολλά πράγματα. Σε λίγο θα φτάσουμε σε κανένα λιμάνι ή θ' έρθει να μ' ελάει κανένα άλλο καράβι που θα περάσει κοντά μας και θα μ' ελάει...

Η μικρούλα άρχισε σιγά-σιγά να ησυχάζει. Δεν έκλαιγε πιά. Είχε μάλιστα σηκωθεί απ' τ' άκρα της φιλενάδας της και κάθισε κοντά της, πάνω στις κουλουριές των σκουινιών. Την ίδια στιγμή παρουσιάστηκε με άγριο που έρχόταν τρέχοντας απ' τ' άκρες.

— Τι έπαθες, Ντίκ; τον ρώτησε ανήσυχια η Άννούλα. Συμβαίνει τίποτα κακό;

Το αμερικανόπουλο σούφρωσε τα φρύδια του και είπε με πολύ σοβαρό τόνο στη φωνή του:

— Δεν μπορώ να κάνω τίποτα με το τιμόνι. Όσο κι' αν προσπάθησα δεν κατάφερα να τ' ελκύνω από τη θέση του. Τα σίδερά του έχουν στραβώσει και χωθήκανε μέσα στα ξύλα του αναβάτη.

— Και τώρα; Έκανε απελπισμένη η Άννούλα.

— Τώρα θα πάμε όπως πηγαίνουμε. Θ' αφήσουμε τον άνεμο να μ' ελάει; παρασυρει...

— Σε πιό μέρος;

— Όπου θέλει αυτός. Στην τύχη!

Η Λευκή δεν καταλάβαινε τίποτα σχεδόν απ' όλη αυτή τη συζήτηση που γινόταν ανάμεσα στα δυο παιδιά, άοριστα όμως ένοιωσε κάποιον κίνδυνο να τους απειλεί κι' ακούμπησε το κεφάλι της στην άγκυρα της μεγάλης της φίλης. Όσοτος η Άννούλα δε φοβόταν πιά. Κοίταξε μια στιγμή ψηλά σε να ήθελε να προσευχηθεί, έσφιξε κατόπι το χέρι του Ντίκ σε να τ' εδινε θάρρος και φιλώντας έπειτα στοργικά τη μικρή της είπε:

— Θέλω να με φωνάζεις μαμά!

(Ακολουθεί) ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΝΕΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Έκείνο το πρωί, παραμονή της Προτοχρονιάς, ο μικρός Γιαννάκης ξύπνησε πρώτος στο μικρό δωματάκι πριν ακόμη φέξει, πάνω στη στιγμή που τά-γιοκάντηλο ξεκίνησε τις τελευταίες του τρεμάμενες αναλαμπές. Στο πλευρό του κοιμόταν η μητέρα του, χήρα από μερικά χρόνια, κατόκτη απ' τη σκληρή δουλειά της πλύσης που της έδινε το φτωχό καθημερινό μεροκάματο. Το παιδί με ύφος γλυκό και χαρούμενο, απόθεσε ένα φιλί στο μάγουλο της μητέρας του. Έκείνη ξύπνησε.

— Γιατί, Γιαννάκη μου, δεν κοιμάσαι;

— Μανούλα μου απόψε είδα ένα όνειρο σαν αληθινό, σαν να το ζούσα. Ένα πουλί μεγάλο κι' άσπρο σαν περιστερίκι κατέβηκε από το καμπαναριό της εκκλησίας μας, ήθεσε σιμά μου και με πήρε στη γαλήνη του. Φτερούγισε ψηλά στον ουρανό των δολοφάνων και πετάξαμε πάνω από χιονισμένα τοπία και πόλεις. Τέλος ήρθε και μ' απόθεσε μέσα στη φάτνη του θείου βρέφους! Στά χέρια κρατούσα μια μεγάλη λαμπάδα με δυνατή ακίνητη φλόγα...

— Καλό όνειρο, γιέ μου. Θα εδύχουμε!

— Λες μητέρα!

Έξω στους ύγρους δρόμους κάτω από ένα σταχτι ουρανό ποδούρινε αδιάκοπα χιονόνερο ο γιός της χήρας μαζί με άλλα φτωχόπαιδα γυρνούσαν τραγουδώντας τα κάλαντα:

Αρχιμηνιά κι' αρχιχρονιά
έλεχ' καλός μας χρόνος...

Είχαν γυρίσει σπίτι πολλά, σ' άλλα τους φιλενάη γλυκά γυρίσανε τ' αμέγαρα καταστήματα και κοιτάζανε τις πλούσιες πάμφωτες βιτρίνες με πόθους κρυφούς, απόροιστους.

Μα κάποτε η βροχή δυνάμωσε και τα παιδιά σκόρπισαν στη πόρτα σαν προβατάκια που τρέχουν στα χειμαδιά.

Ο Γιαννάκης στάθηκε κάτω από μια μεγάλη πόρτα να περάσει η βροχή. Τα ρούχα του στάζαν, τα χέρια του τρέμανε. Δεν ένοιωσε πως άνοιξε πίσω του η μεγάλη πόρτα, πως ένα χέρι τον τράβηξε μέσα. Γεύτηκε τη γλυκιά της ζεστασιάς. Ντύθηκε καινούργια και ζεστά ρούχα. Έφαγε το μεσημέρι πλούσια. Πόση ευγνωμοσύνη αισθανότανε για τους άγνωστους αυτούς εταίρους του!

Το απόγευμα στη μεγάλη σάλα με τα φώτα και τον κόσμο έγινε μια ώμορφη γιορτή. Έπαιξε με τ' άλλα χαρούμενα παιδιά, έφαγε γλυκά, πήρε τα δώρα του από το όμορφοστόλιστο και πλούσιο Χριστουγεννιάτικο δέντρο. Το βράδυ η καλή κυρία του σπιτιού ξεπροβοδίζοντάς τον στην πόρτα του είπε:

— Πήγαίνε παιδί μου απόψε σπίτι σου κι' αν θέλετε έλατε να μείνετε μαζί μας αύριο εδώ για πάντα. Θα χαρίσετε σε μ' εμάς τους άθροπους μια χαρά πρωτότυπη κι' ιδιαίτερη, μια χαρά μεγαλύτερη από όλες τις άλλες που κυνηγάμε μέρα με τη μέρα. Δουπόν αύριο με τ' αν καινούργιο χρόνο!

Ζέφυρος

ΔΕΙΛΙΝΟ

Είς τοσ λόφου την κορφούλα
κάθεται γέρος βοσκός.
Παίζει μαγική φλογέρα
και γεμίζει τόν αγέρα
δ' χαρούμενος σκοπός.

Πλάι ξαποστά ο σκόλος
ξαπλωμένος σ' ο χορτάρι,
και πιό κει χοροπηδώντας
παίζει δολοκλήρο κοπάδι.

Στο ρυάκι το νερό
μουρμουρίζοντας τρεχάτο
κατεβαίνει σ' το γιολό,
που λαμποκοπά πιό κάτω

Κι' από πέρα χαροπός,
βλέποντας στερνά την φύση,
γέρνει ο ήλιος λαμπερός,
πρός τη δύση.

Μαύρο Βέλος

ΣΚΕΨΕΙΣ ΣΤΟ ΔΕΙΛΙΝΟ

Πάντοτε μ' άρσσει η πρασινάδα κι' ο καθαρός αέρας της έσοχής και πάντοτε κοθώ να ξαπλώσω σ' το δροσερό και μυρωμένο χορτάρι των αγρών. Μα το ποθώ περισσότερο όταν η μεγαλύτερη ακρότητη μου γεμίζει την ψυχή, όταν χίλιες δυο νοσταλγίες ευπνοον μέσα μου και θέλω να ξεσκάσω, να βρω ένα ησυχό μέρος, που να μπορώ να παραδοθώ έλεθερα στις σκέψεις μου.

Και τί δεν μου θυμίζει αυτό το ξαπλωμα σ' το χορτάρι, αυτοί οι μαγευτικοί ήχοι της έσοχής. Μου φέρνουν σκέψεις, σκέψεις πουδαν γεμάτες νοσταλγίες για τήν πατρίδα για τήν αγαπημένη θάλασσα, που τέτοιους ώρες θ' άπαιρνε τα πιό άμορφα κι' όνειρεμένα χρώματα. Για το γλυκό μας σπίτι το πολυπόθητο, που θ' άβυθιζόταν σ' το σούρουπο μα και σ' τη σιωπή, τώρα που έμεις που τ' όδινουμε ζώη λείπουμε μακριά του. Αύτη τήν ώρα θάπαιρνε η γιαγιά τήν καρέκλα της και θ' άκαθόταν σ' τήν συνηθισμένη της θέση έξω σ' τήν αυλή, σ' τήν όμορφη αυλή μας με τα βότσαλα και τα όφρατα σχέδια. Θα καθόμουν κι' εγώ σ' το πεζούλι, τ' αγαπημένο μου πεζούλι και θ' άπολαμβάναμε άμυλητα τή φύση. Ο ήλιος θ' ά

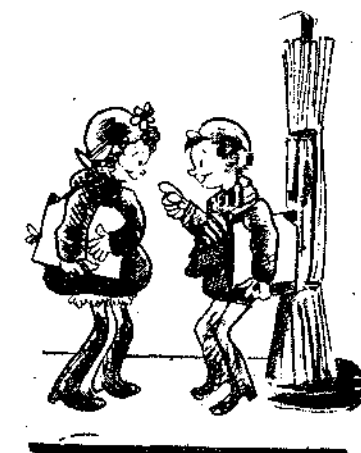
έδου τότε, θ' άχανόταν σ' τήν θάλασσα ματωμένος, χρυσώνοντας τήν με χίλιες δυό άνταύγειες. Μαγεμένο ήλιοβασιλέμμα! Η νύχτα θ' άπλωνόταν σιγά-σιγά σ' το νησί, με τις μυστηριώδεις σκιές της, σπέγγοντας άμέτρητα άσημένια άστρουλάκια σ' όν κατακάθαρο ουρανό.

Και θ' άναπνέαμε μ' εύχαρίστηση τότε τ' όδροσερό νυχτιάτικο άγεράκι άνακατεμένο με τις άπαλές μυρωδιές τών φουλιών, που γέμιζαν τήν αυλή μας, ένώ θ' ά μ' ες τραγουδούσε σιγά, από μακριά, ο φλοίσβος τών κυμάτων που έγλυφαν τ' άβέχλια.

Σε λίγο θάρχόταν ο άδελφός μου, σιγά-σιγά η αυλή θ' άγεμίζε από γνωστούς και φίλους, η ήσυχία θ' άκοβόταν και τ' άβέχλια μας. Θ' άνηχόσαν χαρούμενα τριγγύρα... ένώ τ' άσημένιο φεγγάρι θ' άνέβαινε λίγο λίγο, φωτίζοντας μαγευτικά τή Σαντορίνη.

Γελασιός Δογοτέχνης

EIKONOΓΡΑΦΗΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

«Η μικρή Μαρίκα έχει τή συνήθεια κάθε μεγάλο κουμπι να τ' όλεει «κουμπάρα».

«Έτσι μια μέρα όταν έχασε τήν... «κουμπάρα» τ' όδ' όπαλτου της και άργότερα τή βοήθη φώναξε χαρούμενη.

— Νά, η κουμπάρα!

Κι' ο μικρός της άδελφός έτρεξε ν' άνοιξη τήν πόρτα νομίζοντας πως έρχόταν η... νονά του.

(Γεγονός)

Μικρή Δογοτέχνης

ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΑΚΙ, ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΚΙ' Ο ΛΥΚΟΣ Ο ΕΧΘΡΟΣ ΤΟΥΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Δ'.

— Όχι, ακόμα, λέει ο Κοκκινομυτάκης. "Ας προχωρήσουμε μόνο ως το τέλος αυτού του δρόμου και γυρνούμε.

"Αλλά ο δρομάκος είναι μακρύς και φέρνει μακρυνά. Κι' όταν φτάνουν στο τέλος του, βρίσκονται πάλι ο

ένα μεγάλο ξέφαντο, δηλαδή γ' ένα μέρος χωρίς δένδρα, όπου φαίνεται ο ουρανός. Και κοιτάζουν τον ουρανό. Αλλά ο ουρανός, που ήταν ερό δλίγου σταγυίς, τώρα είναι μαύρος, δλόμανρος. Και μάλιστα η Ροδίτσα είδε κι' ένα αστέρι κι' η Κιτρινούλα είδε δυό! . . . Σταματούν και κοιτάζουν δλόγυρα ίνήσυχα κι' οί τρείς.

"Η Ροδίτσα τρέμει, η Κιτρινούλα φουσκώνει δλη ατό φοβο, γιατί ξέρουν πώς η νύκτα, στο δάσος, βγαίνουν κάτι μεγάλα ζώα πειασμένα και τρώνε τὰ μικρά.

Κι' ο Κοκκινομυτάκης φοβάται, μα δέ λέει τίποτα, γιατί ξέρει πώς ξηαιτίας του βρίσκονται στο δάσος τέσταν ώρα, δηλαδή πώς αυτός φταίει. . . "Αξαφνα, καθώς στέκονται κι' οί τρείς, κολλητά ο ένας στον άλλον ίκούνε : «Χού! . . . Χού! . . . Χού! . . .» "Η Ροδίτσα φοίεται τόσο πολύ, που της πονά η καρδιά: ο Κοκκινομυτάκης δέν στέκεται πια στα πόδια του, κι' η ούρά της Κιτρινούλας πέφτει σά να ξεφούσκωσε. «Χού! . . .», «Χού! . . .», «Χού! . . .», η φωνή ακούγεται πιο κοντά,

όλο πιο κοντά! Έπειτα απομακρύνεται, σβήνει, χάνεται. Θάταν βέβαια ο λύκος, αλλά θά πέρασε, θάφυγε. Τί καλά!

— Θέλω να κοιμηθώ! λέει η Κιτρινούλα.

— Πεινάω! λέει ο Κοκκινομυτάκης.

— Θέλω τή μαμά μου! λέει η Ροδίτσα.

Μ' άξαφνα ξανακούεται το «Χού - Χού», έπειτα ένα «Φορρ - Φορρ», και δίπλα στο δένδρο βλέπουν δυό μάτια που λαμπυρίζουν, δυό αυτιά μυτερά, και μιά μεγάλη κόκκινη γλώσσα ανάμεσα σε κάτι άσπρες δοντάρες. Πά, πά, είναι ο λύκος! Κι' αυτή τή φορά στέκεται δέν φεύγει. Θά τους φάει!
— Κύριε λύκο, μη με φάτε! φωνάζει ο Κοκκινομυτάκης.

"Αλλά ο λύκος προχωρεί, γλείφοντας τὰ χείλη του. Κι' ο Κοκκινομυτάκης κάνει πίσω, τὸ ίδιο κι' η Ροδίτσα, τὸ ίδιο κι' η Κιτρινούλα. Κι' άμέσως αρχίζουν να τρέχουν κι' οί τρείς μέσα στο δάσος, για να γλυτώσουν. Σοπίσω τους ο λύκος. "Η Κιτρινούλα ξεχεται πρώτη. "Η Ροδίτσα, παχειά, χοντρή, ξεπνεώνεται γρήγορα και μένει πίσω. "Ο λύκος κερδίζει δρόμο, τρέχει πιο γρήγορα. "Απεναντίας, τὸ γουρουνάκι είναι κουρασμένο, γιατί περπατούσε δλη τήν ήμέρα, κι' έπειτα ο φόβος του κόβει τὰ πόδια.

(*Ακολουθεί*)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΤΟΛΗΣ, Η ΜΠΟΡΑ ΚΙ' Ο ΚΟΥΒΑΣ ΜΕ ΤΟ ΝΕΡΟ

